

TROCHU JINÉ CONCERTINO

NEVZPOMÍNÁM SI, ŽE BYCH MĚL PŘÍLEŽITOST SLYŠET BĚHEM JEDNOHO VEČERA HNED ČTYŘI KOMPLETNÍ KONCERTY PRO SÓLOVÝ NÁSTROJ A ORCHESTR.

text Milan Pokorný, ombudsman ČRo foto Petr Kurečka

DRAMATURGIE BĚŽNÝCH koncertů to v podstatě vylučuje. A přece je to jen pár dní, co takovou možnost poskytlo návštěvníkům pražského Rudolfinu finále Concertina Praga v kategorii sólistů. A je zbytečné dodávat, že šlo o skvělé výkony. Ty byly slyšet i při finále komorní hry v Anežském klášteře. V obou případech dokázalo Concertino Praga v podstatě zaplnit koncertní sály, jistě i proto, že už druhým rokem je tato soutěž prezentována jako součást programu mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. (O letošních finalistech psal TR v čísle 37.)

Spojení obou značek přineslo synergický efekt: mladé muzikanty láká do Prahy naděje na úspěch v tradiční evropské soutěži a nově také možnost získat stipendia na nákup

nástrojů nebo účast na mistrovských kurzech. Český rozhlas by takovou investici před strážci své pokladny jen těžko obhájil, na druhou stranu ví, že jeho vklad – tradice, jména věhlasných laureátů a zájem velkého mediálního domu – z něj činí vítaného a respektovaného partnera. Odtud ona synergie – stačí se podívat na jména letošních porotců: Dmitrij Sitkoveckij, Jakub Hruša,

Jedním z porotců Concertina byl Ivo Kahánek

Sergej Nakarjakov, Ewa Kupiec, Václav Hudeček, Ivo Kahánek... Už jen možnost diskutovat s osobnostmi tohoto formátu je pro laureáty soutěže neocenitelná. Připočteme k tomu bonus, který zůstává plně pod křídly Českého rozhlasu – Jihočeský festival Concertina Praga, týden plný hudby, která obohacuje rozhlasový archiv a vysílá se na Vltavě.

Concertino Praga je trochu jiné než dříve. Časy se mění, rozhlas už nemá specializovanou hudební redakci pro děti a mládež, také nabídka soutěží pro mladé je větší než kdysi, takže spojení sil je rozumné. Důležité je, že vidím vůli rozvíjet to, co se jeví jako užitečné – pro mladé muzikanty, pro návštěvníky koncertů i pro rozhlasové posluchače. Letošní ročník potvrdil, že by to mohla být dobrá cesta. ■

ROMÁNOVÁ VÝPOVĚĚ GENERACE X

NÁVRAT DO RODNÉHO MĚSTA NEMUSÍ DOPADNOUT DOBRĚ. SVÉ O TOM VÍ I HLAVNÍ POSTAVA ROMÁNU FOTOGRAFA A PROZAÍKA PETRA ŠESTÁKA KONTINUITA PARKU.

text Pavel Kotrla, literární publicista

STŘEDOŠKOLSKÝ UČITEL Josef se po letech v zahraničí vrací do města svého dětství. Chce se aktivně zapojit jak do místního kulturního života, tak se podílet na životě veřejném. To se mu však nedaří. A brzy se ukáže, že se neosvědčuje ani jako partner, a v pronajatém bytě zůstává sám. Tak by se v krátkosti dal shrnout děj prózy, ve které zřetelně můžeme vyčíst jisté autobiografické prvky.

Kladem románu je forma, s jakou je podán, a především skutečnost, že neutíká před současností. Zaujme přímočarým zachycením nepříliš lichotivého stavu společnosti. V malém městě, kde se příběh odehrává, setrvačnost vztahů a pokrytectví vyniknou o to více. Minulost je zátěží, kterou s sebou táhneme kontinuitně a již se nelze zbavit. Maloměst

zůstává maloměstem za všech okolností. Mění se kulisy, mění se dějiny, ale síť vztahů příliš ne. Autor v tomto ohledu nic neodpouští ani hlavní postavě.

Ve svém vyprávění se Šesták obešel bez přímé řeči. Celý příběh bez střídaní časových rovin, pouze s retrospektivními návraty do minulosti, je střízlivě vyprávěn ve třetí osobě. Částečně je to generační výpověď. A to generace, která v dětství zažila konec socialismu, ale vyrůstala již v nových poměrech. Optimistické vyhlídky, se kterými se v počátku potkala, však nebyly naplněny, přišlo vystřízlivění, deziluze, stereotyp každodenní všednosti.

Kontinuita parku je zpráva o současném světě, podaná bez příkras a ve svižném tempu. Zároveň je to zpráva, kterou stojí za to nepřehlédnout. ■

Alternativní setkání s covidem

PRAŽSKÁ ČÁST 28. ročníku festivalu ...příští vlna/next wave... nabídla od 22. září do 3. října mnoho performancí. Řada z nich se přímo dotýkala koronaviru, k čemuž ostatně odkazoval i velký počet událostí, které se odehrávaly venku. Motto přehlídky Z ulit do ulic! se naplnilo.

Le Cabaret Nomade uvedl projekt Mila's dream. Místem konání se stala náplavka, kam tvůrci zaparkovali karavan. V něm přebývá stará paní (ztvárněná absolventkou Ateliéru fyzického divadla JAMU Marií Svobodovou s působivou vrásčitou maskou na obličej). Její samota je téměř hmatatelná, přestože publikum stojí venku a sleduje ji okénky. Protagonistce se velmi dobře podařilo ztvárnit a vyjádřit pocity, které nejspíše zažívali lidé důchodového věku v období pandemie. Pro získání chmurné nálady postačilo dvacet minut.

Klára Hajdinová a Linda Straub společně se skupinou účinkujících rozpochybovaly smíchovské náměstí 14. října a jeho okolí. Akrobatické, žonglérské a jiné kousky na chodníku, trávniku, lezení na zeď kostela či zavěšení na větev stromu doplnily komentáře nebo hudba ve sluchátkách. Novocirkusové K. O. city stručně, docela výstižně a s nadhledem shrnulo náš život od března loňského roku do současnosti. Přístupný audiowalk zvládli nejen dospělí, ale také dětská diváci.

Vtipný happening představila skupina PES5, svým názvem zjevně odkazující k protiepidemickému systému a jeho nejvyššímu stupni. „Zvoňte, jsme doma!“ znělo v programu. Pětice spolužáků z Fakulty

Le Cabaret Nomade uvedl projekt Mila's dream

foto Anna Černá

designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni zvala návštěvníky, aby na Masarykově nábřeží vstoupili do „nedaleké galerijní budoucnosti“. Bezpečný kulturní zážitek zajistili jednoduše – mezi umělcem a příjemcem se nacházel vodní tok, v tomto případě Vltava. Nikdo se tudíž nemohl nakazit. Stačilo zatahat za dlouhé lano vedoucí nad řekou a na jeho konci se rozezněl zvon. V tu chvíli výtvarník či některá z výtvarnic rozevřeli kabát a předvedli své obrazy. K prohlídce se vyplatilo použít vydefinovaný dalekohled. Většinu zájemců i náhodných kolemjdoucích nápad pobavil.

Kateřina Rathouská, kreativní producentka ČRo